

λα μου δειλ Μαλκούλα Σιάκη. Πως τα ώνο...

Με περιμένει ακόμη μεγάλη σωρός; έπιστο...

Εις την Κλήρωσιν του Αχλείου μερικί αριθ...

Έγγραφίονα τα ψευδώνυμά των, δε...

Άλλαγαί ψευδωνύμων: Έρωδς της Μα...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλα...

Η Διαπλάσις απάξεται του φίλου της...

Παύλ. Μελετόπουλον (ο αριθμός σου είνε...

Η επίστη; είδοποιούνται όσοι επιθυμούν...

Μενεξεδάμι (τι μανθάνω; ή Ψαροπούλα...

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 13 Νοε...

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

πρός τους συνδρομητάς της Διαπλάσεως

* Η προσεχία της έγγραφής και της ανωνύμου...

Ταχυδρομική Έπιταγή. Μίον από μέρη όπου...

* Ποσά μη υπερβύνοντα το 1 φράκον είνε...

* Οί έχοντες έλλιπή τον τόμον της Διαπλά...

* Επιστή; είδοποιούνται όσοι επιθυμούν...

* Παράκλουνται οι μετά της Διαπλάσεως...

* Παρακλουνται οι μετά της Διαπλάσεως...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεχται μέχρι της 28 Δεκεμβρίου

550. Αξιόγραφος.

551. Συλλαβογράφος.

552. Μεταγραμματισμός.

553. Αίνιγμα.

554. Κερυμμένον και άνεστραμμένον Κυβόλεξον.

555. Γωνία.

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΤΟΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΡΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Καθυστερήσαν εις το Ταχυδρομείον)

(Καθυστερήσαν εις το Ταχυδρομείον)

(Καθυστερήσαν εις το Ταχυδρομείον)

(Καθυστερήσαν εις το Ταχυδρομείον)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ενιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα...

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Περίοδος Β', - Τόμ. 44

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διά του σημερινού διπλού φυλλάδιον συμπληροῦνται τὰ 52 φύλλα...

«Εστρώθησαν και άπλωσαν τὰ χέρια των...» (Σελ. 401, στήλ. α.)

είχεν έκτελεση ή λέμβος την ποντοπλοΐαν της τὰς τελευταίας αυτὰς δευτέρας ημετέρας.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΓΟ ΕΙΝΕ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ. Ένας σταθμός διά την Διάπλαιν, διά τούς συνεργάτας της, δι' όλους τούς συνδρομητάς της. Άλλα δι' έμέ οσταθμός αυτός είνε κάπως σημαντικότερος. Διότι σήμερον συμπληρώνω δεκαετίαν συνεργασίας είνε τού αγαπητόν μας περιοδικόν. Ως τακτικός συνεργάτης, προσελήθην τῷ 1895. Λοιπόν, έως τὸ 1904, είνε δέκα ἐτη σωστά.

Πότε επέερασαν!... Μοῦ φαίνεται ὡς νὰ είνε χθές πού με προσεκάλεσεν ἡ Διαπλάσις νάνικαταστήσω τὸν κ. Κουριτσίδη, τὸν ὁποῖον ἄλλαι ἀσχολίαι ἠνάγκασον νὰποχωρήσῃ μετὰ δεκαπενταετῆ πολυτίμιον ὑπηρεσίαν... Πόσον ἐδίστασα εἰς τὴν ἀρχήν! Διότι τὸ ἔργον μοῦ ἐφαίνετο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου. Ἐως ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἤμην μόνον ἐκτακτὸς συνεργάτης, καὶ ἀμείβωλα ἂν ἤμποροῦσα νάνελάβω κατὶ τακτικόν. Ἐν ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα πράγματα, είνε νὰ γράφῃ κανεὶς διὰ τὴν νεολαίαν. Ἄλλ' ἡ Διάπλάσις με προέτρεψε, μ' ἐνεθάρρυνε, μετ' ἐνέπνευσεν αὐτοπεποιθῆσθαι, καὶ μ' ἔκαμε νὰ δεχθῶ, νὰφοσιωθῶ, νὰ συγκεντρώσω ὅλας μου τὰς δυνάμεις, νὰ βάλω ὅλην μου τὴν ψυχὴν, ἐγκαταλείπων διὰ πολὺν καιρὸν καθεῖ ἄλλην φροντίδα.

Βλέπω τώρα ἐπίσω μου αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια τῆς πυρετώδους καὶ ἀφοσιωμένης ἐργασίας, βλέπω συσσωρευμένους τούς δέκα αὐτούς ογκώδεις τόμους, πού καθένας ἔχει μέσα του μέρος τῆς ψυχῆς μου, καὶ με κατέχει συγκινήσεις, λύπη, χαρὰ, δισταγμός, υπερηφάνεια, — τὰ πλέον ἀντίθετα αἰσθήματα.

Πόσον γρηγόρα περὰ ὁ καιρός! Τί βραχεία πού είνε ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου! Ἄλλ'... κατ' ἔκαμα, συλλογίζομαι, κ' ἐγώ. Αὐτὴ ἡ πρόδος, λέγω, αὐτὴ ἡ ἀκμὴ τοῦ περιοδικοῦ, δὲν ὀφείλεται, ἂν ὄχι πολὺ, τουλάχιστον ὀλίγον, καὶ εἰς τὸν ἰδρωτᾶ μου; Κατὰ τὸ διάστημα τῆς δεκαετίας αὐτῆς δὲν

ἔκαμα πᾶν ὅ,τι ἤμπορεσα διὰ νὰ φανῶ ἄξιος τῆς μεγάλης καὶ τόσον κολακευτικῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Διαπλάσεως; Ναί... Καὶ ἂν δὲν ἔκαμα θάρματα, δι' αὐτὸ βέβαια δὲν πταίει ἡ θέλησίς μου.

Τὸ ἔτος 1895 ἦτο ἔτος κρίσιμον διὰ τὴν Διάπλαιν. Ἡ συνδρομὴ τῆς ἤτο μικρά, — μόνον 5 δραχμαί, — τὰ ἔξοδά τῆς μεγάλα, καὶ κατ' ἔτος ἐξημιόνετο σημαντικῶς. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ κατὶ γενναῖον, νὰ ληφθῇ ἐν μέτρον σωτηρίας ριζικόν. Ἡ Διάπλάσις ἐκυμαίνετο μεταξὺ τοῦ ναυξήσῃ τὴν συνδρομὴν καὶ τοῦ νὰ διακόψῃ τὴν ἔκδοσίν τῆς. Φυσικὰ ἀπεφάσισε νὰ κινή τὸ πρῶτον. Καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς ἀπὸ πέντε δραχμῶς ἐγένετο ἐπτὰ. Ἄλλ' αὖθις νὰ μὴ φανῇ τοῦτο βαρὺ εἰς τούς συνδρομητάς τὸ φύλλον, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξανε κατὰ ποσόν, ἐπρεπε νὰ γίνῃ καλλίτερον, ὠριώτερον, πλουσιώτερον, ἐλκυστικώτερον. Καὶ τότε, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰσῆχθησαν ὅλαι ἐνεῖναι αἱ καινοτομίαι, αἱ ὁποῖαι ἀπειτέλεσαν πραγματικῶς ἕνα θρίαμβον. Ἐπανελήθη ἡ Ἀλληλογραφία, ἡ ὁποία διὰ πολὺν καιρὸν εἶχε διακοπῆ. Ἐπολυπλασιάσθησαν οἱ καλαιοὶ Δαγωνισμοὶ καὶ καθιερώθησαν ἄλλοι νέοι. Εἰσῆχθησαν αἱ Κυριακαί, αἱ Ἀθηναϊκαί Ἐπιστολαί, τὰ Ἐῷσημα, τὰ Δημοσηφίσματα, τὰ Μικρὰ Μυστικά, τὸ Λαγεῖον, τὸ Σῆμα. Τέλος, ὡς ἐπισφράγισμα ὅλων, προκλήθησα ὑπὸ τῶν ἐγνωμονούτων συνδρομητῶν, ἤλθην ἡ καινοτομία τοῦ Ἐσπαθώματος. Οἱ συνδρομηταὶ ὄχι μόνον δὲν ἠλαττώθησαν μετὰ τὴν αὐξήσιν τῆς συνδρομῆς, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐγίναν περισσότεροι. Καὶ ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» ὄχι μόνον δὲν ἐφάνη βραβεῖα καὶ δυσανάλογος εἰς κανένα, ἀλλ' ἀπεναντίας πολλοὶ σήμερον ἀποροῦν πῶς είνε δυνατὸν νὰ παρήχεται περιοδικὸν τόσῳ θαυμάσιον, μετὰ τόσῳ πολλὰς εἰκόνας, μετὰ τόσῳ πυκνὴν ὕλην, μετὰ τόσους Διαγωνισμοὺς πολυδικύτους, μόνον ἀντὶ 7 δραχμῶν τὸ ἔτος! Καὶ ὄχι μένον σχετικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως νὰ καταντᾷ τὸ εὐθηνότερον περιοδικόν! Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἀπορία δὲν ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὸν θρίαμβον τῆς Διαπλάσεως;

Εἰμπορῶν νὰ εἴπω, ὅτι εἰς ὅλας αὐτάς τας καινοτομίας, τας προόδους καὶ τας βελτιώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐσῆρήξαν καὶ ἐξοφάλασαν τὸ περιοδικὸν μετὰ τὸ ἔτος τῆς κρίσεως, εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν γιγαντιαίαν καὶ δυσχερῆ ἐργασίαν ἐβοήθησα ὅσον ἤμποροῦσα τὴν Διάπλαιν. Εἰργάσθην, ἐκοπίασα, ἠγρύπνησα, ἐμερίμνησα, παρὰ τὸ πλευρόν τῆς. Συνεμερίσθην τὰς χαράς τῆς καὶ τὰς λύπας τῆς, τὰς ἐλπίδας τῆς καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς, τούς ἐνθουσιασμούς τῆς καὶ τὰς ἀθυμίας τῆς. Ὅ,τι ἐγένετο εἰς τὸ διάστημα τῶν δέκα αὐτῶν ἐτῶν, ἐπέερασε καὶ ἀπὸ τὸ

δικόν μου χέρι, καὶ ἀπὸ τὸ δικόν μου μάτι, καὶ ἀπὸ τὸν δικόν μου νοῦν. Εἰς ἄλλα εἰργάσθην μόνος, εἰς ἄλλα συνεργάσθην μετ' ἄλλους, εἰς ἄλλα ἐβοήθησα ἄπλως, ἢ εἶπα μίαν γνώμην, ἢ ἔδωκα μίαν συμβουλήν. Εἰς μερικά εἶχα καὶ τὴν πρωτοβουλίαν. Ναί! καθένας ἀπὸ τούς δέκα αὐτούς τόμους, τούς συσσωρευμένους τώρα ἐμπρός μου, κλείει μέσα του μέρος τῆς ψυχῆς μου. Μετὰ τὸ ἔτος τῆς κρίσεως, μετὰ τὸ τὸλμημα τῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ, ἡ Διάπλάσις ἐπάλασε κ' ἐνίκησε. Καὶ ἡ νίκη τῆς είνε ἐν μέρει καὶ ἰδική μου.

Ἄλλ' αὖθις λοιπὸν μοῦ ἔδωσαν αὐτὴν τὴν δύναμιν, τὴν ὑπομονήν, τὴν ἐπιμονήν; Ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴν Διάπλαιν. Πρὶν συνθεθῶ μαζὶ τῆς ὡς συνεργάτης, τὴν εἶχα ἀγαπήσῃ ὡς συνδρομητῆς. Ὅταν ἐξεδόθη, τῷ 1879, ἤμην μαθητῆς τοῦ Ἑλλ. Σχολεῖου ὄχι μεγαλύτερος ἀπὸ ἔνδεκα ἐτῶν. Ἐγίνα ἀμέσως, ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος συνδρομητῆς, καὶ εἶχα ὅλην τὴν μανίαν, ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν, πού ἔχετε σήμερον οἱ ἐνθουσιωδέστεροι. Εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ πρώτου τόμου εἰμπορεῖτε νὰ εὑρετε μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶνομά μου. Καὶ τὸ πρῶτον ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω τυπωμένον μετ' ἐπιγραφὴν μου, ἦτο ἐν αἰνίγμα δημοσιευθὲν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ δευτέρου τόμου τῆς «Διαπλάσεως!»

Πότε δὲν θὰ λησμονήσω τὴν χαρὰν τῆς ἡμέρας ἐκείνης! Ἄλλ' αὖθις ἀνακατεμμένη καὶ μετ' ἑνὴν λύπην: Εἶχε γίνῃ, εἰς βάρος τοῦ ὀνόματός μου, τυπογραφικὸν λάθος. Καὶ ἀντὶ Γ. Δ. Ἐσθόπουλος, ὅπως ὑπέγραφα τότε, ἐτυπώθη ἀνάποδα Γ. Δ. Πόσα ἔργα εἶδα ἐκτότε τυπωμένα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ πόσα τυπογραφικὰ λάθη ἐγίναν εἰς βάρος μου!... Ἄλλ' αὖθις εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μετ' ἐνὴν πρώτην ἐκείνην λύπην καὶ μετ' ἐνὴν πρώτην χαρὰν; Καὶ ἰδέτε τί περίεργον πρᾶγμα πού είνε ἡ τύχη τοῦ ἀνθρώπου! Εἰς τὴν «Διάπλαιν», ὅπου ἐδημοσίευσα τὸ πρῶτον ἔργον μου εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν, καθόλου, καὶ καθόλου δυσκόλον; νὰ δημοσιεύσω καὶ τὸ τελευταῖον. Θά το ἐπίστευα, ἂν μοῦ τὸ πρόελεγον, τότε; Καὶ ὅμως! Εὐρίσκομαι εἰς τὸ μέσον τῆς ζωῆς, εἶμαι ἀκόμη συντάκτης τῆς «Διαπλάσεως» καὶ... ποῖος γνωρίζει πόσον θὰ ζήσῃ καὶ πότε θάποθάνῃ;

Ἐξηκολούθησα νάναγινώσκω μετ' ἐνὴν τὴν «Διάπλαιν», καὶ ἀφοῦ ἀκόμη ἐτελείωσα τὸ Γυμνάσιον. Φοιτητῆς, ἤρχισα νὰ γράφω καὶ νὰ δημοσιεύω. Ἀπὸ τὰ πρῶτα μου ἔργα εἶνε καὶ ἡ «Ἀδελφοῦλα» μου, παιδικὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ἡ Διάπλάσις. Καὶ ἐγίνα ἀπὸ τότε ἐκτακτὸς συνεργάτης ἕως ὅτου, ὅπως σᾶς διηγῆθην ἀνωτέρω, ἐγίνα καὶ τακτικός.

Αὐτὰ ὅλα μοῦ ὑπενηθύνισεν ἡ σημαντικὴ συμπλήρωσις μιᾶς δεκαετίας. Εἰμπορῶ νὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἐργασία μου, οἱ κόποι μου ἀντημεσίφθησαν πολὺ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἤξίζαν. Διότι ἐγνωρίσθην μετ' ἡλιθίας Ἑλληνοπαίδων, καὶ ἀπέκτησα τὴν ἐκτίμησίν των καὶ τὴν ἀγάπην των, — ὅπως τὸ εἶδα εἰς τόσας περιστάσεις, — διὰ τὸ ὁποῖον, ὡς Φαίδων, εἰμπορῶ νὰ εἶμαι τόσον εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος, ὅσον καὶ αὐτὴ ἡ Διάπλάσις.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΦΑΛΜΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ οὐρανὸς είνε γαλανός. Ὁ ἥλιος είνε λαμπερός. Συννεφιά ὅμως καὶ μπόρα ἐπέσε στὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν, ὅπου τώρα-δὲ κ' ὅλας ἤτανε τόση χαρὰ καὶ τόση ἡσυχία.

Ἡ μαμμὰ στέκεται ὀρθή, καὶ κρατεῖ στα χέρια τῆς μιὰ σπασμένη κούκλα.

— Ποῖος τὴν ἔσπασε; ἐρωτᾷ.

Καὶ ἡ Λιλίκα δείχνει τὸν Γιαννάκη, καὶ αὐτὸς, τρομαγμένος, τρέχει νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὴ μαμμὰ.

— Νά! αὐτός!

Καὶ σιωποῦν ὅλοι. Ἄχ! τί φοβερὴ σιωπὴ είνε αὕτη! Πρῶτη φορά τὸ φέμμα ἐλέρωσε τὰ κόκκινα χεῖλάκια τῆς Λιλίκας.

Τότε ἡ μαμμὰ λυπᾶται κατάκαρδα, γιατί ξέρει πῶς τὸ κοριτσάκι τῆς εἶπε ψέμματα, καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα είνε παραπολὺ κακό! Καὶ παίρνει μαζὶ τῆς ἡ μαμμὰ τὸν Γιαννάκη, καὶ πηγαίνει σ' ἄλλο δωμάτιον.

Μένει μοναχὴ τῆς ἡ Λιλίκα. Κάθεται τότε κατὰ γῆς, καὶ συλλογίζεται σιχρὰ. Συλλογίζεται τὸ σφάλμα πού ἔκανε. Καὶ γιὰ νὰ τὸ συλλογισθῇ καλύτερα, πιπιλίζει ἕνα ἀπὸ τὰ παχουλά Λιλίκα διόλου δὲν ἀμυριβάλλει. Δὲν ἤτανε ὅμως ἐκεῖ κανένας ἄλλος!... Μήπως τὸ εἶπεν ἡ ψιφίνα; Μὰ, οἱ γάτες δὲν μιλοῦνε! Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶπε; Αἴ!...

Καὶ ἡ Λιλίκα δὲν χαϊδεύει πιά τὸ ἀρνάκι τῆς, καὶ τὰ ματάκια τῆς γεμίζουν μετ' ἄδρυμα. Θά τὸ εἶπε κανένας ἀγγελός, κανένα ὠραῖο ἀγγελάκι μετ' ἄδρυμα φτερά. Διότι καὶ τὰ ἀγγελάκια, ὅπως ὁ Θεός, βλέπουν ὅλα τὰ πράγματα, κανένας ὅμως ἀνθρώπος δὲν τα βλέπει τὰ ἀγγελάκια. Αὐτὸ τὸ ξέρει ἡ Λιλίκα. Τῆς τὸ εἶπαν: πολλὰς φορές...

Καὶ τώρα... Τώρα τὸ ἀγγελάκι θά τὸ πῆ καὶ τοῦ Χριστοῦ, πῶς ἡ Λιλίκα εἶπε ψέμματα, καὶ ὁ Χριστὸς θά διατάξῃ νὰ μὴ πάγῃ ἡ Λιλίκα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴν παραδείσου!... Παναγί μου! τί μεγά-

ματὰ, καὶ ὁ Χριστὸς θά διατάξῃ νὰ μὴ πάγῃ ἡ Λιλίκα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴν παραδείσου!... Παναγί μου! τί μεγά-

Βέβαια! δὲν τὸ ἤθελε αὐτὴ, πού εἶπε ψέμματα... Ὡ! ὄχι! Εἶνε τόσο ἀσχημὸ πρᾶγμα τὸ ψέμμα!

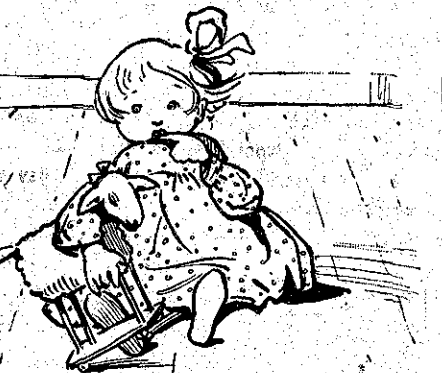
Μὰ, ξέρετε, ἡ μαμμὰ ἤρθε μετὰ ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ, πού ἡ κούκλα ἐπέσε καταγῆς κ' ἔσπασε. Ἡ Λιλίκα τὰ ἔχασε, δὲν ἐπρόφθασε νὰ συλλογισθῇ, καὶ, ἀντὶ νὰ μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν, νὰ πῆ πῶς αὐτὴ ἔφταιγε, ἄπλωσε τὸ δαχτυλάκι τῆς κ' εἶδειξε τὸν Γιαννάκη.

Καὶ εἶπε: «Νά! αὐτός!» — σὺν νὰ ἐλεγε: «Ἐγώ, μαμμὰ μου!»

Καὶ ὅμως δὲν είνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα αὐτὸ πού εἶπε, μ' ἐκεῖνο πού ἤθελε νὰ πῆ!

Ἴσως μάλιστα — ποῖος τὸ ξέρει! — νὰ εἶπε μετ' ὁ νοῦ τῆς ὅτι κανένας δὲν θὰ καταλάβαινε τὴν ἀλήθειαν...

Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶπε στὴ μαμμὰ, πῶς ἡ Λιλίκα ἔσπασε τὴν κούκλα; Ὁχι βέβαια ὁ Γιαννάκης! Αὐτὸς είνε παραπολὺ καλὸς ὥστε νὰ μαντατέψῃ τὴν

«Συλλογίζεται σοβαρὰ.»

ἀδελφοῦλα του, — ὅσο γι' αὐτὸ, ἡ Λιλίκα διόλου δὲν ἀμυριβάλλει. Δὲν ἤτανε ὅμως ἐκεῖ κανένας ἄλλος!... Μήπως τὸ εἶπεν ἡ ψιφίνα; Μὰ, οἱ γάτες δὲν μιλοῦνε! Ποῖος λοιπὸν τὸ εἶπε; Αἴ!...

Καὶ ἡ Λιλίκα δὲν χαϊδεύει πιά τὸ ἀρνάκι τῆς, καὶ τὰ ματάκια τῆς γεμίζουν μετ' ἄδρυμα. Θά τὸ εἶπε κανένας ἀγγελός, κανένα ὠραῖο ἀγγελάκι μετ' ἄδρυμα φτερά. Διότι καὶ τὰ ἀγγελάκια, ὅπως ὁ Θεός, βλέπουν ὅλα τὰ πράγματα, κανένας ὅμως ἀνθρώπος δὲν τα βλέπει τὰ ἀγγελάκια. Αὐτὸ τὸ ξέρει ἡ Λιλίκα. Τῆς τὸ εἶπαν: πολλὰς φορές...

Καὶ τώρα... Τώρα τὸ ἀγγελάκι θά τὸ πῆ καὶ τοῦ Χριστοῦ, πῶς ἡ Λιλίκα εἶπε ψέμ-

«Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμμᾶς.»

λο κακό πού ἔπαθε ἡ μικρούλα ἡ Λιλίκα! Καὶ ἀρχίζει ἡ καϊμένη νὰ κλαίῃ τόσο δυνατὰ, πού δὲν ἀκούει ὅτι τὴν φωνάζουν... ὅτι τὴν ζητοῦν!...

Καντεύει νὰ νυχτώσῃ ἡ καμαρούλα τώρα εἰνε γεμάτη μετ' σκοτάδι, — τὸ σκοτάδι αὐτὸ πού δὲν ἀρέσει καθόλου τῆς Λιλίκας, γιατί τὴν κάμνει καὶ φοβάται...

Σήμερον ὅμως, ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα οὔτε τὸ συλλογίζεται τὸ σκοτάδι, ἀπὸ τὴν λύπην τῆς. Καὶ μένει καθιστὴ καταγῆς, καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιάκια τῆς πέφτουν καὶ τῆς σκεπάζουν τὸ πρόσωπάκι τῆς: καὶ εἰνε τόσο ἀπελπισμένη, τόσο μετανουμένη!

«Α! σᾶς βεβαίωνω, ποτὲ πιά δὲν θὰ πῆ ψέμματα ἡ Λιλίκα, οὔτε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ! Τὸ ψέμμα τῆς δὲν τῆς ἐβγήκε σὲ καλό, — ἐπ' ἐναντίας! Ἡ μαμμὰ ξέρει τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὰ ἀγγελάκια στὸν οὐρανὸ εἰνε λυπημένα.

Καὶ ἡ Λιλίκα κλαίει, κλαίει, καὶ δὲν ἀκούει τὴν φωνὴν πού τὴν φωνάζει ἀπ' ἔξω.

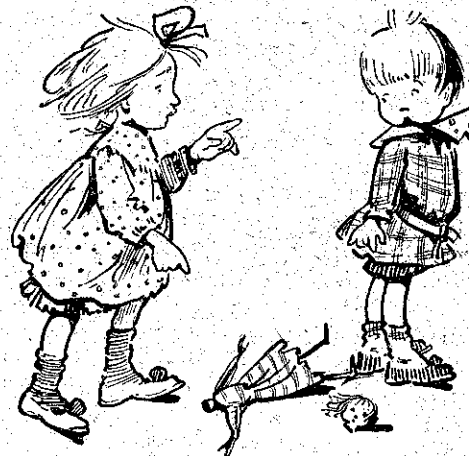
Ἄνοιγε ἡ πόρτα: εἰνε ἡ μαμμὰ.

— Λιλίκα! φωνάζει.

Ἡ Λιλίκα πέφτει ἀμέσως στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμμᾶς, καὶ, κρυφὰ-κρυφὰ, εἰς τὸ αὐτὶ, τῆς ἐξομολογεῖται τὸ σφάλμα πού ἔκαμε, καὶ πόσο ἐροδήθηκε, καὶ πῶς ἐμετανουήσε. Ὑστερα, πηγαίνει κοντὰ στὸ παράθυρο, σηκώνει τὰ μάτια τῆς καὶ κυτᾶζει τὸν οὐρανὸ, ὅπου λάμπουν τὰ πρῶτα ἀστρα τῆς νυκτός, σταυρόνει τὰ χέρια τῆς, καὶ λέγει:

— Ἀγγελάκια μου, σᾶς ζητῶ συγχώρησιν! Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω πιά!

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Νά! αὐτός!»

ΑΠΟ ΒΩΛΟΣ — ΑΛΟΓΟ

Έπερνούσα με τον φίλον μου από ένα στενόν δρόμον. Δύο παιδάκια έπαιζαν τους βώλους. Και το παιγνίδι των μ' έκαμε να ένθυμηθώ ότι, αν εις τας Αθήνας αυτά τα σφαιράκια λέγονται βώλοι, εις άλλα μέρη όμως έχουν διαφορετικόν όνομα.

Έίχα ταξειδέσει, όταν ήμουν επτά έτων εις την Κωνσταντινούπολιν, με τον πατέρα μου. Έκει ένγνωρίσθην με ένα συνομιληκόν μου, μικρονόν συγγενή μου. Μίαν ήμέραν του λέγω :

— Παίζομε βώλους ;
Και αυτός δέν ένόησε τί του έλεγα. "Όταν του έξηγήσα τί είδους παιγνίδι του έπρότεινα,
— "Α! μου λέγει· έμεις εδώ τους βώλους τους λέμε με σε δε ες.

"Έπειτα από όλίγον καιρόν, έπηγάμεν με τον πατέρα εις την Σμύρνην. Άλλος γνώριμος εκεί συνομιληκός, και νέχ πρότασις εκ μέρους μου :

— Παίζομε βώλους ;
— Τί εινε αυτοί οι βώλοι ;
— Μεσιδες ! άπαντώ έγω, ένθυμούμενος τον Κωνσταντινούπολίτην συμπαίκτην μου.
— Δέν ξέρω τέτοιο παιγνίδι.

— Πώς δέν το ξέρεις, αφού έχεις τες τσέπες σου γεμάτες !
— "Α! πές μ' πιλάλιες έννοεις ;

Με αυτόν τον τρόπον έμαθα πως λέγουν εις την Σμύρνην τους βώλους.

Έταξειδέουσα άργότερα να εις άλλα μέρη, όπου έμειλυν έλληνικά, αλλά ήμουν πιά με γάλος και δέν κατεδεχόμεν ούτε να παίξω ούτε να αναφέρω τους βώλους.

Τώρα που είμαι παραπολύ μεγάλος, τους ένθυμηθην, και διηγήθην εις τον φίλον μου την παιδικήν εκείνην ανάμνησιν δις τας όνομασίας των βώλων.

— Έμένα, ειπεν ο φίλος μου, όταν έτελειώσω, — μου ένθυμίζουσι οι βώλοι μίαν πολυ νόστιμην και πολυ διδακτικήν ιστορίαν.

Και ο φίλος μου, ο οποίος γνωρίζει και διηγείται ωραιότατα πράγματα, μου την διηγήθη :

"Ένα πρωί ο Σπύρος, ένα μικρό χωριατόπουλο, έπήγαγε εις το σχολείον, όταν είδε ένα παιδί συνομιληκόν του, φορτωμένον μ' ένα βαρύ πακέτο. "Ο Σπύρος είχε καιρόν άρκετον έμπρός του έως την ώραν του μαθήματος. Είπε λοιπόν εις το άλλο παιδάκι να το βοηθήση, και εκείνο έδέχθη. Μαζί λοιπόν οι δύο έκουβάλησαν το πακέτο έως το σπίτι, όπου έπρεπε να παραδοθῆ. Έκει,

ο Σπύρος άρσεν τον άλλον μικρόν, και αυτές, δις να ευχαριστήση τον πρόθυμον βοηθόν του, έβγαλε και του έχάρισε ένα ωραίον γυαλέιον βώλον.

Καθώς έξαναπήρεν ο Σπύρος τον δρόμον του σχολείου, συνήτησεν ένα συμμαθητήν του, και του διηγήθη τί είχε συμβῆ.

— Δεϊξέ μου να δώ τον γυαλέιον βώλό σου, ειπεν ο άλλος.

— Νά τονε !

— "Ω ! τί άμορρος που εινε ! Δώσε μου τον έμένα, κ' έγω σου δίνω δώδεκα πέτρινους βώλους.

— Πάρ' τονε !
Και η ανταλλαγή έγινε εις την στιγμήν.

Κατά το διάλειμμα, ο Σπύρος έπαιξε με τα άλλα παιδιά, εις την αυλήν του σχολείου, και εκέρδισε άλλους τώσους βώλους. Έπλησίαζεν η στιγμή που θα έσημεινεν ο κώδων, και ένας από τους χαμένους, ο όποιος ήθελε να ξαναπαίξῃ βώλους το μεσημέρι, πηγαίνει εις τον Σπύρον, και του προτείνει ν'

— Δώσε μάς το, παιδί μου, κ' έγω θα σου δώσω έναν ωραίο αέτο σφυραϊκό, ολοκαίνουργο, που τον εκέρδησα σ' ένα ευεργετικόν λαχείον, και δέν ξέρω τί να τον κάμω.

Έγλυκάθη ο Σπυράκης. Του έπήραν το τόπι του, του έγραψαν δύο λόγια επάνω εις ένα έπισκεπτήριον, του είπαν που να πάγῃ, και αυτός έπήγε κ' έπῃρε τον αέτον, — ένα θαυμάσιον αέτον, που έμειναν έκστατικοί, όταν τον είδαν οι γονεϊς του.

Ηλθεν η Κυριακή, και ο Σπύρος με τον αέτον του, και μ' ένα καμάρι, άλλο πράγμα! — έπήγεν εις τους μύλους πάλιν, όπου πολλά παιδιά έπήγαγαν και άμολούσαν τους αετούς των. "Όλα όμως εθαύμαζαν, όσον έβλεπαν τον αέτον του Σπύρου, να πετᾷ ύψηλά εις τον άέρα. Έπέρασεν άρκετή ώρα και ο Σπύρος ήτον ετοιμός να τον μαζεύσῃ, όταν έπλησίασε ένα αγοράκι και τον έπιασε από το μανίκι.

— Μου δίνεις τον αέτό σου να σου δώσω ένα σκυλάκι ;

— Ένα σκυλάκι ;

— Ναι! έχομε ένα, πολυ ήμερο και πολυ εύμορρο, αλλά φεύγομε για τας Αθήνας σε λίγες ήμέρες, και η μαμμά δέν θέλει να το πάρῃ μαζί, γιατί δέν εινε τόπος στὰς Αθήνας για σκυλάκια.

— Μά... δέν εινε λοιπόν άλλοι σκύλοι στὰς Αθήνας ; Πώς εινε τόπος γι' αυτούς ;

— Είνε... αλλά έμεις δέν έχομε τόπο, ως φαίνεται.

— Καλά... δεϊξέ μου

όπως πρώτῃ τον σκύλο σου.

Το αγοράκι έπήγε με τον Σπύρο σιην έκυλίν των, κ' εκεί το σκυλάκι του έκαμε τώσες χαρές, ώστε άμέσως ο Σπύρος έδέχθη την συμφωνίαν. Η μητέρα του μικρού ιδιοκτήτου του σκύλου ιδίστασε κατ' αρχίς να έγάρηνη την έμπορικὴν έπιχείρησιν του οίου της· ο σκύλος ήτο ζῶον άρκετής αξίης. Έπειδή όμως ήθελε να τον δώσῃ εις καλούς ανθρώπους δια να τον κατομεταχειρίζωνται, και επειδή της άρεσεν η φυσιογνωμία του Σπύρου, επί τέλους απέσασσε να ειπῆ το ναί.

Ο Σπύρος ένθουσαμένος ώδήγησε τον σκύλον εις το σπίτι των. Νέα έκπληξις όλων. Τα αδελφια του κατ' αρχίς δέν είδαν με καλό μάτι την ανταλλαγήν, αλλά το σκυλάκι ήτο τώσον νόστιμο και έξυπνο, ώστε όλοι το έσυμπάθησαν και μάλιστα εμάλωνν μεταξύ των πῶς να το πρωτοχαϊδέψῃ, να το πάρῃ στὰ γόνατά του, να του φέρῃ κοκκαλάκια και ζίχαρι, να το βάλῃ να τρέξῃ και να πηδήσῃ.

Περνούν μερικές ήμέρες, και μία άγνωστος κυρία στέλνει τον ύπηρέτην της, και παρακαλεί τον Σπύρον να πάγῃ να την ιδῆ με τον σκύλον του. "Ο Σπύρος, σαν καλό παιδί, έπήγε προθύμως. Την εύρηκε με την κόρην της, ένα πολυ γλυκό κορίτσι δώδεκα έτων.

— Μικρέ μου, ειπεν η κυρία, έχω να σου κάμω μίαν πρότασιν, η οποία θα σ' ευχαριστήσῃ, πιστεύω. Η κόρη μου λατρεύει τα ζῶα. Άλλά, επειδή επέρασε το καλοκαίρι και πηγαίνομε στὰς Αθήνας, μάς εινε άδύνατον να πάρωμε μαζί μας το γαιδουράκι της, ένῶ τίποτε δέν μας έμποδίζει να πάρωμε ένα σκυλάκι. Το δικό σου το σκυλάκι, πολυ της άρεσει. Αν θέλῃς να της το δώσῃς, εκείνη θα σου δώσῃ το γαιδουράκι της. Βλέπεις ;... τίποτε δέν θα χάσῃς ! "Απ' εναντίας μάλιστα.

"Αντί ν' άπαντήσῃ, ο Σπύρος άρχισε να γυρίζῃ τον σκυφό του με τα χέρια του. "Ητο λιγάκι φοβισμένος· η προσφορά εκείνη ήτο τώσον άπρόοπτος !

— Το γαιδουράκι, εκέπτετο, κάμνει πολλὰ λεπτά. Και, ύστερα... πῶς γίνεται, άλλοι να θέλουν σκυλάκια στὰς Αθήνας, και άλλοι να τα χαρίζουν για να μῆν τα πάρουν μαζί των ;

Δέν ήξευρεν άκόμη ο καίμενος ο Σπύρος την ανθρωπότητα και τας αντιφάσεις της.

— Λοιπόν... τί σκέπτεσαι ; ήρώτησεν η κυρία.

— Τίποτε, κυρία.

— Γιατί λοιπόν δέν άπαντᾷς ;

— Μά... Μά, κυρία, εινε τόπος στὸς Αθήνας γιὰ τον σκύλο μου ;

— Η μητέρα και η κόρη άρχισαν να γελούν.

— Πῶς φαίνεσαι πῶς δέν έπήγες ποτέ στὰς Αθήνας, παιδάκι μου ! ειπεν η κυρία. Είνε τώσοι σκύλοι στὸς Αθήνας, αλλά περισεύει και τώσος τόπος, ώστε δέν θα κακοπεράτῃ ο δικός σου.

— Ναι, μα έγω το αγαπῶ πολυ το σκυλάκι μου !

— Το ξέρω, φίλε μου, γι' αυτό κ' έγω σου υπόσχομαι ηη κόρη μου θα το περιποιείται παρπολύ, και εκτός τούτου θα σου δώσῃ και αυτή το γαιδουράκι της. "Αν καμμιά φορά έλθῃς στὰς Αθήνας, να έλθῃς να δῆς και το σκυλάκι στο σπίτι μας.

— "Ο Σπύρος ήρχισε να κλονίζεται.

— Το γαιδουράκι μου εινε παρπολύ ήμερο, επρόσθεσε και η κόρη. "Αφού έγω το καβαλλικεύω έντελῶς άφοβα. "Αν έχετε άμαξάκι, είμπορείτε να το ζεύετε.

— "Εσυλλογίσθη τότε ο Σπύρος, ότι πραγματικῶς ο πατέρας του έλεγε πῶς του εχρειάζετο να πάρῃ ένα γαιδουράκι. Το ήθελε δια να τραβᾷ το άμαξάκι, το όποιον εφόρτωνε με λάχανα από το περι-

βόλι των και το έπήγαγε· μόνος του σιγά-σιγά εις την αγοράν. Δέν ήσαν πλούσιοι, βλέπετε, οι γονεϊς του Σπύρου. "Όταν λοιπόν έσκέφθη ο μικρός μας ότι, με το γαιδουράκι εκείνο, θ' άνεκούφιζε κάπως τον πατέρα του, έπήρε την άποφασιν.

— Θα πηγαίνομε και καβόλλα με το γαιδουράκι, εσύ και τ' αδελφια σου... επρόσθεσεν η κόρη της κυρίας.

Δέν εδίστασε πλέον ο Σπύρος. Εφίλησε το σκυλάκι του, και το παρεδωκεν εις την μικράν δεσποινίδα.

— Νά το αγαπάτε πολυ ! της ειπε.

Μετ' όλίγον έτραβούσε δια το σπιτάκι των, και έκρατούσε το γαιδουράκι από το καπίστρι.

Μόλις έκαμε όλίγα βήματα εις τον δρόμον, και τον φώναζε· ένας κύριος καλοντυμένος.

— Αί! μικρέ με το γαιδουράκι !

— Τί αγαπάτε, κύριε ;

— "Ακουσε!... Μου είπαν πῶς εδώ, σ' αυτό το σπίτι, είχαν ένα γαιδουράκι και ήθελαν να το ξεκάμουν... Μήπως εινε αυτό που έχεις αυτού ;

— Μάλιστα, κύριε. Τώρα όμως εινε δικό μου.

— Σου το έπούλησαν ;

— "Όχι, το έκαμα άλλαξιά.

— Για λογαριασμόν του πατέρα σου, κύριε οικονομολόγε ;

— "Όχι, για λογαριασμό δικό μου !

— "Αλήθεια ; "Ωστε βαστά η τσέπη σου για να παίρῃς και γαιδουράκι !...

— "Ω! καθως βλέπετε...
Και από το πολυ καμάρι του, εκοκίνισε λίγο ο κύρ-Σπύρος.

— Περιμένε με λίγο, πηγαίνω να έρωτήσω, κ' έφθασα.

"Ο κύριος εκείνος έπήγε να λάθῃ πληροφορίας δια το γαιδουράκι από τας πρώην ιδιοκτητριάς του. "Όταν έμαθε πῶς έγινε η αγοράπωλησία, επέστρεψε να εύρη τον Σπύρον.

— Είσαι πολυ τυχερός, παιδί μου, ως φαίνεται.

— Μάλιστα, κυρία.

Και έξανακοκινίτεν ο Σπύρος.

— Με τί το αλλάζεις το γαιδουράκι σου ; Μου χρειάζεται ένα τέτοιο ήμερο ζῶον γιὰ τα παιδιά μου...

— Με τί το αλλάζω ;

— Ναι! με τί λοιπόν ;

"Ο Σπύρος εκρατούσε το γαιδουράκι του, κ' έσεισε την κεφαλήν του δια να δείξῃ ότι δέν είχε καμμιαν όρξιν να κάμῃ νέαν ανταλλαγήν.

— Μου φαίνεσαι σαν να γνωρίζῃς από έμποριον, μικρέ μου ! ειπε γλών ο κύριος. Μείνε ήσυχος και δέν θέλω να σε γελάσω. Τί σου χρειάζεται ;...

"Ο Σπύρος έζάμισε τα χείλη του, αναποράσιτος. "Ο κύριος, βλέπων την σιωπήν του, έξηκολούθησε :

— Λέγε λοιπόν, τί σου χρειάζεται ;... Μήπως ήθελες κανένα... άλογο ; — επρόσθεσε γελών.

"Ο κύριος το έλεγε στα άστεια, ο Σπύρος όμως το έπήρε στα σοβαρά, και τα μάτια του έλαμψαν :

— Μάλιστα, κύριε, θέλω ένα άλογο ! — έφώναξεν άποφασιστικώτατα.

— "Αλογοί άπήνητησεν ο κύριος. Και τί θα το κάμῃς εσύ το άλογο ;

— Θα τραβᾷ το άμαξάκι του πατέρα μου να πηγαίνοσῃν την αγορά, θα το νοικιάζωμε, και ύστερα, στο σπίτι μας, θα το καβαλλούμε όλοι μας.

— Και, είσθε πολλοί στο σπίτι σας ;

— "Ο πατέρας μου, η μητέρα μου, δύο άγόρια και δύο κορίτσια.

— Έλα λοιπόν μαζί μου με το γαιδουράκι σου, θα προσπαθώ να σε ευχαριστήσω.

"Ο Σπύρος ήκολούθησε τον κύριον εις την ώραϊν έπαυλίη του. Έκει, μόλις είδαν το γαιδουράκι τα δύο παιδάκια του, έτρεξαν άμέσως να παίξουν μαζί του και να το καβαλλικέψουν.

"Ο κύριος εκείνος, ο όποιος ήτο παρπολύ πλούσιος, εύρισκε διασκεδαστικήν αυτήν την ιστορίαν. Ηρώτησε τον Σπύρον που κατοικοῦν οι γονεϊς του, και του ύπεσχέθη ότι θα έστελνε το άλογο. Και πραγματικῶς, έως το βράδυ, το έστειλε.

Με αυτόν τον τρόπον ο Σπύρος απέκτησε με ένα βώλον ένα άλογο, το όποιον ήτο χρησιμώτατον δια την οικογένειάν του. Το απέκτησε διότι ήτο καλό και ύποχρεωτικόν παιδάκι. Και, όταν έμεγάλωσε, προώδευσε πολυ εις τας εργασίας του...

Έδώ εσταμάτησεν η διήγησις του φίλου μου.

— Και τώρα τί εινε ο Σπύρος ; τον ήρώτησα.

"Ο φίλος μου δέν μου άπήνητησεν, αλλά έχαμογέλασε.

Πολυ ύποπτεύομαι μήπως εινε αυτός ο ήρωας της ιστορίας του, — αν και δέν λέγεται Σπύρος...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

Η ΜΥΡΩΔΙΑ

"Όταν κρατήσης μυρωδιά, το μύρο σου χαρίζει. Κι' ύστερα για πολύν καιρό το χέρι σου μυρίζει.

"Ετσι κι' αν κάνῃς κάτι καλό καμμιά φορά, "Υστερα για πολύν καιρό θα νοιώθῃς τῆ χαρά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

[Έκ της νέας συλλογῆς παιδικῶν ποιημάτων, υπό τον τίτλον «Τα πρώτα βήματα», εκδόθηκες υπό του «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὁφελίμων Βιβλίων».]

«Του έχάρισε ένα ωραίον γυαλέιον βώλο...»

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΑΚΑΚΟΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 396.)

Ἡ μητέρα εἶχεν ἀκούσῃ, καί μας ἐπλησίασε.

— Ἐλα λοιπόν, Πέτρο! εἶπε. Πότε ἐγένετο ἡ ναυμαχία τοῦ Τράβαλγαρ; Χθές το ἤξευρες καί το εἶπες. Αὐτό εἶνε τὸ μνημονικόν σου; Τὸ ἐλησμόνησες τόσο γρήγορα;

Ἐκύτταξεν ἡ μητέρα μου τοὺς δύο σοφοὺς, καὶ αὐτοὶ ἐχαμήλωναν τὰ μάτια των, διότι εἶχαν χάσῃ καὶ οἱ δύο ἔλῃν τὴν σοφίαν των. Ἐγὼ ἐξεροκατάπινα, καὶ ὁ θεὸς μου, ὅλο ἔφαγγε νὰ εὕρῃ εἰς τὰ μανιέτια του τὰ ἀνύπαρκτα μανικέτια του, κ' ἔκαμνε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ με κυτάξῃ, ὅτι ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησίν μου εἰς τὴν ἐρώτησίν του. Ἄλλα ἀπάντησις δὲν ἤρχετο.

— Ἐλα λοιπόν, ἐφώναξεν ἔξαφνα με τὴν χονδρὴν φωνάρα του, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του, — ἔλα λοιπόν. . . ἀπάντησε! Στὰ πόσα συνεκροτήθη ἡ ναυμαχία τοῦ Τράβαλγαρ;

Ἐπρεπε νὰ πάρῃ τέλος αὐτὴ ἡ κατάσταση.

— Στὰ 1794! εἶπα στὴν τύχην.

Στὰ 1794! . . . Αὐτὴ ἦτο, ἡ μήπω; καὶ δὲν ἦτο ἡ σωστὴ χρονολογία; Τὸ πρόσωπον τοῦ θεοῦ μου ἔλαθεν ἀγωνιώδη ἔκφρασιν. Τὰ χέρια του ἔψαξαν νὰ εὕρουν τὰ μανικέτια του, με νευρικότατα κινήματα. . .

Τὰ μάτια του ἐγύρισαν πρὸς τὸ μέρος τῆς μητέρας μου, σὰν νὰ ἐζητοῦσαν ἔλεος. . . Εἶχε γίνῃ κατακόκκινος σὰν ἀστακός.

Ἐπέρασε ἓνα δευτερόλεπτον. Ἡ μητέρα μου ἔκαμε τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια πούτης ἤρχοντο. Ἐπὶ τέλους μ' ἐλυπήθη, ἐλυπήθη καὶ τοὺς δύο μας, ἤθελα νὰ εἰπῶ. Καὶ ὠμίλησεν:

— Ὅχι, παιδί μου. . . γνωρίζεις πολὺ καλά ὅτι ἡ ναυμαχία τοῦ Τράβαλγαρ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Νέλσον με τὸν ἀγγλικὸν στόλον κατετρόπωσε τοὺς ἠνωμένους στόλους τῆς Γαλλίας καὶ Ἰσπανίας, ἐγένετο στὰ 1805! Ἔτσι δὲν εἶνε, Ἀκακε;

— Βεβαίωτατα! ἀπήντησεν ὁ θεὸς μου με ἄλῃν τὴν πόξαν του. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ πῶ.

— Με τὴν παρατήρησιν ὁμοῦ, ἐξηκολούθησεν ἡ μητέρα μου, ὅτι, ἐπειδὴ

ἐγὼ ἔδωσα τὴν ἀπάντησιν, ἔχω κ' ἐγὼ τὴν ἀπαίτησιν νὰ φάγω τὸ μερίδιόν μου ἀπὸ τὴν τούρτα!

Ἄ! ναί, ἡ τούρτα! Νὰ μίᾳ διέξοδος! Καὶ ὁ θεὸς μου ἔσπευτεν ἀμέσως νὰ σηκωθῇ.

— Ἀλήθεια! εἶπε, ἄς δοῦμε τώρα τὴν τούρτα, καὶ ἡ ἐξέτασις ἄς ἀναβληθῇ!

Ἄλλο δὲν ἠθέλαμεν ἐμεῖς οἱ μικροὶ. Ἐμαζευθήκαμε λοιπόν ἀμέσως κοντὰ του.

Ἄλλά, — περίεργον πρᾶγμα, παρὰ δόξον, ἀνεξήγητον! — τὸ τυλιγμένο πακέτο τοῦ θεοῦ μου εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ἐἶχεν ἀνασηκώσῃ τὸ καπέλο του. (Σελ. 409 στήλ. 4.)

Τίποτε! οὔτε ἐπάνω στὸ τραπέζι, οὔτε ἐπάνω στὰς καρέκλες, οὔτε ἐπάνω στὸν καναπέ. Μόνον, ἐπάνω σὶδὸν τραπέζι, ἀνεπαύετό μακαρίως τὸ μεγάλο καπέλο τοῦ θεοῦ μου, με τοὺς τεραστίους γύρους του.

— Ἄ! μὰ αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὄρια! ἐβρυχήθη ὁ θεός.

— Ὅα ἐλησμόνησες, ἴτως, νὰ τὴν ἀγοράσῃς. . . εἶπεν ἡ μητέρα. Εἶσαι κεννὸς ἄρα τὸσον. . . ἀρρηγμένος!

Ἡμεῖς οἱ μικροὶ διεμαρτυρήθημεν ὅλοι ἐν χορῷ. Καλέ, τὸν εἶχαμε ἰδῆ, τὸν θεόν, ὅταν ἤλθῃ με τὸ πακέτο του, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε τὸσον προσεχτικῶς μὴν τύχῃ καὶ τοῦ πέσι!

Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν θεόν, αὐτὸς δὲ κ' ἂν ἐφώναξε περισσότερον ἀπὸ ὅλους μας. Καλέ, εἶχε σωστὰ τὰ λογικά του, καὶ ἀφοῦ το ἐθεδαίονε πῶς ἦταν ἐκεῖ ἡ τούρτα, μίᾳ στιγμῇ προητέρως, θὰ πῆ πῶς ἦταν. Ποτέ, ποτέ, μὰ πο-

τέ, αὐτὸς δὲν ἐξεχνόυσε τίποτε. . . Καὶ ἔπειτα, με μνήμην σὰν τὴν ἰδικὴν του. . . (Χέμ! χέμ!)

. . . Μάλιστα, κύριοι, με μνήμην σὰν τὴν ἰδικὴν του, — αὐτὸς δὲν ἐδίσταζε καθόλου νὰ σὰς το βεβαιώσῃ, — εἰς κανένα δὲν ἐπέτρεπετο νὰ τον ὑποπτευθῇ ὡς ἀρρηγμένος, ὡς ξεχασμένος.

Κ' ἐπήγαινε ἐδῶ, ἐπήγαινε ἐκεῖ, κ' ἐσπάζε με τὰς χειροῦκλές του τὸν ἀέρα. Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐπὶ τέλους, ἦτο ἀκραδάντως βέβαιος ὅτι δὲν ἔκαμνε λάθος, καὶ ἔπειτα ἐνόμιζεν, ὑποθέτω, ὅτι ὅσον περισσότερον ἐξέφραζε τὴν εὐλογον ἀγανάκτησίν του διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς τούρτας, τόσο καλλίτερα θὰ ἐληθμονεῖτο ἡ εὐγυσις του καὶ ἡ στενοχωρία του, με τὴν ὁποίαν διεκόπη ἡ ἐξέτασις μου εἰς τὰς ἱστορικὰς χρονολογίας.

Ἀληθινά, τὸ ἐβλεπε καὶ μόνος του αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος τῶν πολέμων καὶ τῶν μαχῶν, ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς πολεμαρχος, πού ἤθελε νὰ φαίνεται, τὴν εἶχε πάθῃ σὰν ἀγράμματος πρὸ ὀλίγων σιγμῶν.

— Πρόσθε, Ἀκακε, καὶ θὰ μου σπᾶς τὰ γυαλικά. . . θὰ γρημεῖς τὴ λάμπα! — ἔλεγε ἡ μητέρα μου, χωρὶς ὅμως νὰ φαίνεται διόλου τρομαγμένη.

— Ἄ! μάλιστα. . . τὰ γυαλικά σου! Ἔτσι νομίζεις τοῦ λόγου σου; . . . Σοῦ ἔσπασα τίποτε ἐγὼ ἕως τώρα; Ἐκαμα τὴν παραμικρότερη ζημίᾳ; . . . Χειρόνομῶ στέιδρωτάτα, τὸ ὁμολογῶ, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπρόσεκτα. . . Καὶ ὁμοῦ ἐσύ, ἄλλο δὲν κάνεις παρὰ νὰ μ' ἐρεθίζῃς, νὰ με κεντριζῇς!

— Μὰ, ὄχι, σε βεβαιῶ. . .

— Μάλιστα, μάλιστα, κυρία μου, ἐξηκολούθησεν ὁ θεός μου, καμωμένος βαπὸρι ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν καὶ τὸ πείσμα του. — Καὶ ποῖον εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα, παρακαλῶ; Τὰ παιδιά σου κτήνητε νὰ μὴ με σέβωνται πλέον; πίζουν ἄρα μὲ τὴν ἀξιοπρέπειάν μου, καὶ σιγά-σιγά θ' ἀρχίσουν νὰ με κάνουν καὶ ντε-ντέ!

Ἐπρεπε νὰ το ἀλοῦατε, τί νόστιμα ἐβγαίνεν ἀποκάτω ἀπὸ τὰ ἀρειμάνια μου-στάκια τοῦ θεοῦ μου αὐτὴ ἡ μωρουδίτικη λέξις.

— Μάλιστα, νὰ με κάνουν καὶ ντε-ντέ! ἐπανελάβε, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία θὰ πάυσῃ ἐπὶ τέλους. . . καὶ γιὰ νὰ

γίνῃ ἡ καλὴ ἀρχή, ἐνοῶ νὰ εὐρεθῇ ἡ τούρτα, καί, μὰ ὅλα τὰ κανόνια καὶ τὰ πυροβόλα! θὰ εὐρεθῇ!

Καί, καθὼς ἔλεγε αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ θεός μου Ἀκακος, με ἓνα μανιώδες κίνημα, ἐκατέβασε τὴ γροθιά του ἐπάνω στὸ τραπέζι. Τὸ κτύπημα ἔπεσεν ἀκριβῶς ἐπάνω στὸ ἄμοιρο καπέλο του. Ἠκούσθη ἓνα «ψῆς», σὰν νὰ ἐγένετο λυῶμα κάτι πρᾶγμα μαλακὸ καὶ ἀφράτο, καὶ συγχρόνως κρέμα ἐτινάχθη σὰν πυροτέχνημα, ἀποκάτω ἀπὸ τοὺς γύρους τοῦ καπέλου, καὶ ἀπλώθηκε ἐπάνω στὸ ἀπέπασμα τοῦ τραπέζιου.

Δὲν περιγράφονται τὰ τρελλὰ γέλια πού μας ἐπίασαν. Ἡ μητέρα μου ἡ ἴδια δὲν ἤμπορούσε νὰ κρατηθῇ, κ' ἐγελοῦσε, ἐγελοῦσε! Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν θεόν μου, αὐτὸς εἶχεν ἀνασηκώσῃ τὸ καπέλό του κ' ἔμενεν ἀκίνητος, σὰν ἀπολιθωμένος, σὰν νὰ ἐβλεπεν ἐμπρὸς τοῦ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἐνῶ ἐβλεπεν ἀπλούστατα τὴν τούρταν του, ἡ

ὁποία εἶχε γίνῃ λυῶμα μέσα στὸ χάρτινὸ περιτύλιγμα τῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε σχισθῇ ὀλόγυρα ἀπὸ τὴν τρομερὴν γροθιάν.

Ἐφαίνετο τόσο ἐντροπισαμένος, ὥστε τὰ γέλια μας ἐδιπλασιάσθησαν. Ἡ Ἄννα εἶχε τὰ μάτια τῆς γεμάτα δάκρυα, ὁ Ἄημος ἐκόντευε νὰ πνιγῇ ἀπὸ τὰ χάχανα, κ' ἐγὼ ἠλάλαξα ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν μου. Ὁ θεός ὁμοῦ, με ἄλῃν τὴν κατάπληξίν του, ἐσυλλογιζέτο καὶ ἔξαφνα, ἀνέκραξε:

— Ἄ! ναί. . . ἐνθουμούμαι. . . Ἐγὼ τὴν εἶχα προφυλάξῃ ἀποκάτω στὸ καπέλο μου. . . εἶχα λησμονήσῃ ὅτι ἦταν τυλιγμένη στὸ χάρτι, κ' ἐρεθίσθηκα τὲς μύγες! Τὸ εἶχα ἐντέλως λησμο. . .

Ἐδῶ διεκόπη, ἐκύτταξε τὴν μητέρα μου, ἡ μητέρα μου τὴν ἐκύτταξε, καὶ οἱ δύο τῶν ἐγάλασαν δυνατὰ με ἄλῃν τὴν καρδιά των.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΩΤΟΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Στὴ φωνὴ τοῦ πειτεινοῦ Κρύδονται τὰ νικητοπούλια Καὶ στὰ βάρη τ' οὐραίου Σδύνουν τάστρα, τρέμ' ἡ πούλια.

Τὰ γοργόφτερα πουλιὰ Νὰ ἐυπνήσουν δὲν ἀργοῦν. Μὲ γλυκύτατη λαλιὰ Τὸ θεὸ δοξολογοῦν.

Ἡ δροσὴ δειλὴ-δειλὴ Στ' ἀνθολούουδα αταλάζει Καὶ γαυγίζει τὸ σκυλί Καὶ τὸ πρόβατο βελαζει.

Ἄπὸ πέρα ἡ χολογὰ Ἡ καρπὰνα χαρωπὴ Κι' ὁ παπὰς σιγά-σιγά Πάει τὸν ὄρθρο του νὰ πῆ.

Καὶ τὸ φῶς παντοῦ γελά Κι' ἀναγάλλετ' ὄλη ἡ γῆ. Κι' ὁ θεὸς ἀπὸ ψηλά Ταῦς καρπούς τῆς εὐλογεῖ.

Ἄπὸ τὰ «Πρῶτα Θήματα»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΕΞΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἐ φυλλ. 21, σελ. 166]

1. Νάρκισσος (ἀντιπρόσωπος τῆς Ὀμάδος). — 2. Ἄριστ. Ι. Σιώτης. — 3. Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη. — 4. Πανταχοῦ Παρών. — 5. Ριχάρδος Σ. Παρίσης (διάβολος Ἐσπερινός), πρόεδρος τοῦ Συλλόγου ἡ «Ἐνωσις» κορυφαίου τῶν Ὀμάδων. — 6. Ἀθῶνα Καρδία. — 7. Ἰδιότροπος Νεάνις. — 8. Μακρολαίμης. — 9. Ἀνδρομάχη Ε. Βρετοῦ. — 10. Λόφος τοῦ Γάνου. — 11. Κόκκινον Κρίνον, πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Ἑλληνόπαις». — 12. Χειμωνιάτικος Ἥλιος. — 13. Θυμωμένος Κώνωψ. — 14. Μαῦρος Ἄετός. — 15. Κουκουναροθρεμμένος.

ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Συνεκάλεσα προχθές όλους τους συνεργάτες μου, παλαιούς και νέους.

— Έμπρός! φέρτε μου τὰ νέα σας έργα... τούς είπα.

— Πώς ανέκραξαν όλοι έν χορῶν έτελείωσε ό χρόνος τόσο γρήγορα;

— Τι κάμνετε τάχα ότι δέν τό γνωρίζετε; ή μήπως έγινάτε όλοι σας θεοί? Άκακοί και τό έλθμονήσατε;

— Όχι! όχι! όχι! διεμαρτυρήσαν όλοι μαζί, και όλοι μαζί άνέσυραν

άπό τό περιεκτικώτατα θυλάκιά των τὰ χειρόγραφα.

Έστάθησαν γύρω μου είς ήμικύκλιον, όπως τόν παλαιόν καιρόν έστέθηκαν οι μικροί μαθηταί είς τὰ άλληλοδιδασκτικά σχολεία γύρω είς τόν πρώτόσολον.

— Θέλω, είπα έγώ, διά τήν Α' έξαμημίαν πρώτον ένα περιπετειώδες μυθιστόρημα, έφάμιλλον πρός εκείνά που γράφει ό Ίούλιος Βέρν, και άς μήν είνε και ίδιόν του!

Έν τῷ άμα και τό θαύμα. Μοί ένεχειρίσθη, συμφώνως μέ τήν έπιθυμίαν μου, ή «ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ», έργον του μεγαλφαντάστου άλλά και τερπνιστάτου Ίταλου συγγραφέως Αίμιλίου Σαλγάρη, και καθώς τό έφυλλομετρούσα, είδα είς τήν άρχήν πώς ό Έρυθρόδερμος Ίνδός Γιαουρής σώζει άπό τὰ δόντια και τὰ νύχια μιās άμερικάνικης τίγρεως τόν δεκακταετή Ίσπανόν Άλόνσο, πώς ό έξάδελφος του Άλόνσου, ό πλούσιος κτηματίας Δον Ραφαήλ Καμάργουας προσφέρει χρήματα είς τόν Ίνδον διά τόν άνταμείψη, άλλά ό Γιαουρής όχι μόνον δέν τα δέχεται, άλλά προσφέρεται είς τόν Ίσπανόν νά τον οδηγήση είς τήν Πόλιν του Χρυσού, είς τό περίφημον Όλδρόαδον, όπου ό χρυσός είνε τόσο άφθονος, ώστε τρέχει είς τούς δρόμους Έπιβκίνουν λοιπόν είς μίαν λέμβον οι δύο έξάδελφοι, ό καλός και σφοδρός φίλος των ιατρός Βαλάσκος και ό Γιαουρής, και άναπλέουν τόν Όρενόκον, τόν θαυμάσιον αυτόν ποταμόν τής Νότιου Άμερικης, όπου τους συμβαίνουν δραματικώταται περιπέτειαί, και τέλος...

... άλλά δέν έχω σκοπόν νά σας είπώ τό τέλος. Θα τό ίδητε και μόνοι σας είς τό μυθιστόρημα, τό όποιον κοσμεύεται μέ πλήθος καλλιτεχνικών εικόνων, περιεργωτάτων.

— Έγκρίνεται ή «Πόλις του Χρυσού»... Θέλω, δεύτερον: οικογενειακόν μέ πολλά-πολλά κορίτσια!

— Δάβετε, κυρία Διάπλασις, τὰ «ΑΙΓΥΡΙΑ ΚΕΦΑΛΙΑ», τὰ όποια είνε έπτά κορίτσια, Άγγλόπουλα, — παρακαλώ, — χωρίς μητέρα, άλλά μέ πατέρα, ό όποιος ταξιδεύει είς τήν Άμερικήν, και γυμφεύεται μίαν Άμερικανίδα, και τήν φέρνει είς τήν Άγγλίαν, και... — Και αυτή, ως κακή μητριά, τυρχνει τὰ έπτά κακόμοιρα κορίτσια! — δέκοψα έγώ τόν όμλούττα.

— Νά μέ συγχωρήτε, κυρία Διάπλασις! δέν είνε καθόλου κακή μητριά ή κ. Άλίχη τα άγαπά μάλιστα τόσο πολύ και φέρεται μέ τόσο μητρικόν φίλτρον, ώστε εκείνα πετισμόνου μέ τήν πολλήν καλωσύνη της, και τήν τυραννούν αυτά, τόσο ώστε ό πατέρας των κλείει τὰ μεγαλείτερα είς τό οικοτροφείον, και... — Έκατάλαβα... Διαβάζω και μόνη μου τό τέλος, τό όποιον φαντάζμαι πλέον τί ώραίον θα είνε!

Και πρέπει νά σας όμολογήσω ότι έξενόκτισα διά νά διαβάσω χωρίς διακοπήν τὰ «Αγύρια Κεφάλια», τὰ όποια διανθίζονται μέ ιδιορρύθμους εικόνας, όπου παίρνουν και δίνουν τὰ έπτά κορίτσια και ή μητριά των.

— Θέλω τώρα και ένα νόστιμο μυθιστορηματόκι διά τό πολύ μικρά παιδάκια μου, και...

— Και διά τό πολύ μεγάλα! — συμπλήρωσεν ή Κυρά-Μάρθα, ένῶ άπλονεν έπάνω στο τραπέζι μου χειρόγραφα και εικόνας.

Η έκπληξις και ή εύχαριστήσις μου δέν είχαν όρια.

— Μπα! τί είνε αυτό;... «ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ»! Ω, τί νόστιμα που κάθονται είς τό θρανίον ό Λεονταράκης, ό μικρός Γιαννάκης τής κυρίας Έλεφαντίνας, ή δεσποινίς Τιγγίνα και τὰ Άρκουδόπουλα! Άμέ, αυτός μέ τό ψήλο καπέλλο και μέ τήν βελάδα;... Ά, είνε ό κύριος Μαΐμουδιάδης, ό διευθυντής τής Σχολής... Και ύστερα, τί γίνεται;... Σταθήτε νά ιδώ!

Και τόσο άφηρήθην μέ τό «Σχολείον των Ζώων», ώστε δέν έπήρα είδησιν πότε έφυγαν οι συνεργάται μου. Είχε κτυπήση πρό πολλού τό μεσημέρι, και αυτοί, ως τακτικοί άνθρωποι, είχαν άνηχώρηση διά τὰ σπίτια των, άφού έμωσ πρώτα μου άφισαν, δέματα και σωρούς έπάνω στο γραφεϊόν μου, άλλος διηγήματα, άλλος ποιήματα, άλλος δραματάκια, άλλος μονολόγους, άλλος ανέκδοτα, και άλλος άλλα, και ό κ. Φαίδων τήν ύπόσχεσιν ότι θα γράψη τακτικώτατα τὰς «Άθηναϊκάς Έπιστολάς» του. — Όλα δέ αυτά διά τόν τόμον του 1905, ό όποιος θα είνε άνώτερος όλων των προηγουμένων

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΣΘΑΘΜΑΤΟΣ

[Ίδε φύλλον 22ον, σελ. 174]

Ο διαγωνισμός ούτος προσέθεσεν είς τόν κατάλογόν μας περί τούς εκατόν νέους συνδρομητάς. Δέν είχα αξιώσεις διά περισσότερούς, διότι ό Διαγωνισμός ήτο καλοκαιρινός, και τό καλοκαίρι δέν είνε βέβαια ή καταλληλοτέρα έποχή διά εξεσθάσμα. Δι' αυτόν τόν λόγον και οι όροι του Διαγωνισμού ήταν όλως εξαιρετικοί, τό όποιον υπενθυμίζω διά νά μήν έκπλήξη κανένα ή άπονομή του μοναδικού αυτού βραβείου.

Βραβεζον μοναδικόν. Άγερονοία (κορυφαία, ένεγραφή 12 συνδρομητάς.) — Σύλλογος «Αμιλλα» έν Κοσταντινουπόλει (κορυφαίος των Ομάδων, ένεγραφή 14 συνδρομητάς.) — Σύλλογος «Νεότης» έν Άλεξανδρεία, 10. — Ρέα 8. — Σύλλογος «Διάδοσις» έν Πειραιεί, 6. — Άδάμας τού Παράδεισου, 4. — Φθινοπωρινόν Ρόδου, 3. — Φρά-Διάβολος, 3. — Άγγελος τής Νίχης, 2. — Θεωμένιος Κώνωψ, 2. — Δημητρά Δ. Λασκαρίδου, 2. — Περιόλι τής Καρδιάς, 2. — Ράδιον, 2.

Έπαινος. Άπό ένα συνδρομητήν ένεγραψαν οι έξής: Δωρίς Παρθένος. — Έαρινή Έσπερα. — Έργατικός Μύμηξ. — Έρηθος των Άντικυθίων. — Ηλιακή Άκτίς. — Θεσσαλική Άκτίς. — Μαρία Σ. Καράβα. — Κουσανμόδος. — Κουσαντιανός Χαλβάς. — Κορα-

αμείος Όδοιπόρος. — Κνανός Νείλος. — Κόμα τού Φαλήρου. — Κυνηγίτις Άρτεμις. — Κυρίαρχος τής Θαλάσσης. — Λευκόν Ίον. — Λόφος τού Γάνου. — Μαγετικόν Δάσος. — Ναυτοπούλα τού Μεσολλογγίου. — Μαρία Δ. Πεζά. — Πρίγκιψ τού Μαριμαδά — Ροδοδάκτυλος Ηώς. — Σύλλογος «Έλλης» έν Βόιω. — Υδρα. — Φίλημα τού Κύματος. — Χιμωνάνθος.

ΤΑ ΔΩΡΑ. — Ευχαριστώ έγκαρδίως πάντας τούς άνωτέρω, και τους παρακαλώ νά ζητήσουν τὰ δώρα των, συμφώνως πρός τήν προκήρυξιν του 22ου φυλλαδίου, σελ. 174.

ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ. — Αί εικόνες των τυχόντων Βραβείου, επειδή είνε όλίγοι, θα συμπεριληφθούν είς τό Σύμ-

πλεγμα του Α' Διαγωνισμού του κατά φύλλον Εξεσθαθματος. Επομένως παρακαλούνται οι Βραβευμένοι να μου στείλουν τας φωτογραφίας των μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1905 το βραδύτερον. (Οι Μικροί Σύλλογοι δικαιούνται νάντιπροσωπευθούν είτε διχ του Προέδρου είτε δια του Προεδρείου έν συμπλέγματι.)

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ. — Πρός ένα έκαστον των άνωτέρω απονέμουται Εύσημα διπλάσια των ύπ' αυτού έγγραφεϊτων συνδρομητών, ήτοι άνα δύο Εύσημα κατά συνδρομήν. Τα Εύσημα των συλλόγων διενεμήθησαν έξ έσου είς τὰ μέλη των Συμβουλίων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ. Πάσα αι εισφορά, είτε άτομικαί, είτε εξ ομάδων προερχόμεναι, άποστέλλονται πρός τό Γραφεϊόν τής «Διαπλάσεως των Παιδων» δδός Εβριτιδίου, 38, είς Αθήνας. Απόδειξις ότι πάσα εισφορά είτε άπ' ευθείας είτε δια τρίτου προσώπου γενομένη, έλήφθη, είνε ή δημοσίευσις αυτής έν τῷ παρόντι καταλόγῳ και μόνῳ. Ουσις δι' οιονδήποτε λόγον θα έπιθύμει νά μή δημοσιευθῇ είς τόν Κατάλογον των εισφορών τόνόμα του, παρακαλείται νά έποδεικνῇ έν ψευδώνυμον, υπό τό όποιον νά καταγράφεται ή εισφορά, διά νά βεβαιωθαι ό άποστειλάς περί τής λήψεως αυτής.

(1.) Έρανος τῆ ενεργεία του κ. Ιωάννου Σ Πιστοφίδου έν Βατούμ.

- Ίωαν. Δελγηγιαννίδης, ρούβλια 2. — Άθαν. Καρχαγιαννίδης, ρούβλ. 1. — Σοφίτσα Άθανασιάδου, ρ. 1. — Άναστ. Γαζελερίδης, ρ. 0,50. — Γ. Α. Καταίδης, ρ. 0,50. — Σαβ. Δ. Οικονομίδης, ρ. 0,50. — Άριστ. Ήμερίδης, ρ. 0,50. — Συμ. Παρτασαμίδης, ρ. 0,50. — Όρασ. Γ. Πιστοφίδης, ρ. 0,50. — Χαράλ. Κ. Άκριτίδης, ρ. 0,50. — Άνδρκαλής Σ. Γερόγλου, ρ. 0,50. — Μωυσῆς Σ. Κωμίδης, ρ. 0,50. — Παν. Θ. Τσαρουχίδης, ρ. 0,50. — Ίσακ Δ. Κουρτίδης, ρ. 0,50. — Ήλ. Α. Τσιλικιδής, ρ. 0,50. — Άθαν. Άτινίδης, ρ. 0,50. — Κυρ. Δαμιανίδης, ρ. 0,50. — Άριστ. Παπαδόπουλος, ρ. 0,50. — Λεωνίδης Σπαγκής, ρ. 0,50. — Έβενίτσα Χ. Άμπελιδου, ρ. 0,50. — Ίωαν. Σητακαλίδης, ρ. 0,50. — Υτάδης Παπαδόπουλος, ρ. 0,50. — Άριστ. Θ. Ήμερίδης, ρ. 0,50. — Άκηφ Κούρτογλου, ρ. 0,50. — Ίορδ. Χ. Χαραλαμπίδης, ρ. 0,50. — Δημ. Ποντισουκίδης, ρ. 0,40. — Άλέξιος Πατσουλιάς, ρ. 0,30. — Θεόδ. Παυλίδης, ρ. 0,30. — Σταμ. Καζάς, ρ. 0,30. — Γλασιών Κέτσταντιράτζι, ρ. 0,25. — Έλισαίος Γεωργαλίδης, ρ. 0,25. — Ίορδ. Χ. Γιαλυμάς, ρ. 0,25. — Παντ. Μερτιζίδης, ρ. 0,25. — Δημ. Γ. Έβρεμίδης, ρ. 0,25. — Γεωρ. Κ. Μανέλας, ρ. 0,25. — Παν. Κωφίδης, ρ. 0,25. — Άλεξ. Ίωακκιδής, ρ. 0,25. — Γεωρ. Τσιτάκας, ρ. 0,25. — Άναστ. Έβενίδης, ρ. 0,25. — Χρ. Α. Ήμερίδης, ρ. 0,25. — Θεοδ. Δεπτόπουλος, ρ. 0,25. — Ι. Ε. Κήτωρ, ρ. 0,25. — Δ. Κ. Λαζαρίδης, ρ. 0,25. — Θεοφ. Π. Τσαρτίδης, ρ. 0,25. — Κ. Θ. Κουρτίδης, ρ. 0,25. — Ν. Ι. Σιδηράπουλος, ρ. 0,25. — Ι. Η. Μαρουδίδης, ρ. 0,25. — Άντ. Η. Μαρουδίδης, ρ. 0,25. — Το όλον ρούβλια 21,05, έν τῷ ληφθέν ισότιμον έκ φρ. χρ. 55 μετετράπη είς δραχ. 81,40.

- (2.) Έρανος τῆ ενεργεία τῆς Δεσποινίδος Παρασκώδιας Α. Βαμβακοπούλου. Άνα Άμιρλή, γρόσια 5. — Ευχαρίς Κυπριώτη, γρ. 30. — Σουσάνα Βαμβακοπούλου, γρ. 5. — Παρασκώδια Βαμβακοπούλου, γρ. 5. — Μαρία Βαμβακοπούλου, γρ. 5. — Δίσποινα Μελιγαδάου, γρ. 20. — Μαρία Φοσκόλου, γρ. 5. — Έλένη Δημητριάδου, γρ. 2. — Μαρία Βουδάρογλου, γρ. 10. — Εύχρης Χ' Σίβογλου, γρ. 2. — Ζουλέττα, γρ. 20. — Άσπασία Πογιατζίδου, γρ. 5. — Μαρία Δουμουσόγλου, γρ. 2. — Μερόκη Παγαλίδου, γρ. 2. — Βαρβέρα Δουμουσόγλου, γρ. 2. — Έλένη Σαράφογλου, γρ. 10. — Σουσάνα Άττοβαλόγλου, γρ. 2. — Μαργαρώ Άλιμπέρτη, γρ. 2. — Σουλτάνα Άντωνόγλου, γρ. 2. — Ευτυχία Κεδικόγλου, γρ. 2. — Γ. Κοψιδάς, γρ. 20. — Ι. Ίωσηρίδης, γρ. 20. — Ι. Γεωργαντέλλης, γρ. 20. — Πλοίαρχος Ν. Μυλωνάς, γρ. 20. — Σ. Παπαδόπουλος, γρ. 10. — Η. Καζέγλου, γρ. 10. — J. Alisafi γρ. 10. — Κ. Ευστάθης, γρ. 5. — Άδελφοί Γουλιανίδου, γρ. 5. — Α Ρεχ, γρ. 5. — Κ. Αρσόγλου, γρ. 2. — Δ Κεσμέτης, γρ. 5. — Η. Καντιδής, γρ. 5. — Άνώνομα Άνθη, γρ. 25. — Το όλον γρόσια 300, έν τῷ ληφθέν ισότιμον έκ φρ. χρ. 62,85 μετετράπη είς δραχ. 83, 70.

Έκ προηγούμενων εισφορών κατά τῷ έν σελίδι 287 τῆς Διαπλάσεως του 1903 Έβδωμον Δελτίον Δρ. 4,349,65 Έν όλω μέχρι τῆς 27 96ρίου έ.έ. Δρ. 4,575,90

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤ. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ Βραβευθείς υπό τό ψευδώνυμον Περιπλανώμενος Ίουδαίος είς τόν 48ν Διαγωνισμόν των Λύσεων. (Ίδε Διαπλάσις τῶν 1903, σελ. 318)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1904

Όσοι έπιθυμοῦν νά συμπεριληφθῶν είς τόν Διαγωνισμόν των Εύσημων του 1904, λήγοντα μετά του φυλλαδίου τούτου, παρακαλούνται νά μου στείλουν, συμφώνως μέ τόν Όδηγόν, άκριβῆ Σημείωσιν περί των Εύσημων τὰ όποια έλαβαν άπό της Ίανουαρίου μέχρι σήμερον. Η Σημείωσις πρέπει νά είνε γραμμένη είς ιδιαίτερον φύλλον χάρτου (μη περιέχον τίποτε άλλο έκτός αυτής) και νά έχη αυτόν τόν τύπον: «Κατά τό έτος 1904, μέχρι τέλους Νοεμβρίου έλαβα έν όλῳ 15 Εύσημα ως έξής: Είς τό 3ον φύλλ, είς τήν Άλληλογραφίαν, μέ τό ψευδώνυμον τάδε, έλαβα Εύσημα... 2 Είς τό 10ον φυλλ, είς τόν Διαγ. των Λύσεων μέ τό ψευδώνυμον τάδε, έλαβα Εύσημα... 5 Είς τό 22ον φυλλ, είς τόν Διαγ. Εξεσθαθματος μέ τόνόμα μου έλαβα Εύσημα... 6 Είς τό 40ον φυλλ, είς τήν Άλληλογραφίαν μέ τό ψευδώνυμον τάδε, έλαβα Εύσημα... 2

Το όλον Εύσημα 15 Διαμονή και χρονολογία... Ύπογραφή... Ψευδώνυμον... Αί Σημείωσεις είνε δεκταί μέχρι τῆς 15 Ίανουαρίου. Όσοι έως τῆν ήμέραν εκείνην δέν στείλουν Σημείωσιν, δέν θα συμπεριληφθῶν είς τὰ Αποτελέσματα, άσάδηποτε Εύσημα και άν έλαβαν.

Επίσης παρακαλώ όσους τυχόν έγουν κάμη γενικήν διαλογήν των Εύσημων του 1904 (Στατιστικήν), νά μου στείλουν τὰ εξαγόμενά των, διότι ήμποροῦν νά μου χρησιμεύουν.

ΤΟ ΠΡΟΕΚΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

Όσοι έτελείωσαν — χαρά! χαρά! χαρά! — Τόν τόμον εξεδωσάμεν — χαρά! χαρά! χαρά! — Και άπό τό έρχόμενον φύλλον αρχιζομεν έτος και τόμον νέον. Δηλαδή ένα όλόκληρον μήνα προτίτερα άπό τούς άλλους θυ-

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Μπεμπές απέκτησεν αδελφάκι, άφού έγραψε τρεις φορές είς Αθήνας διά νά έλθῃ. — Έ λοιπόν! τάχατζι τό αδελφάκι σου; τόν έρωτά ή θεία. Καί ό Μπεμπές: — Έγώ θα τ' άγαπῶ, θεία... Μόνον οι άλλοι θέλω... νά μήν τάγαποῦν. Βοτάλη υπό τῆς Ζακπίδος

566. Κεχρομμένον Γνωμικόν.
 Αραιών τρία γράμματα ἐξ ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων καὶ συνδυάζων τὰ λοιπά, καθ' ἣν
 εὐρίσκονται σειράν, σχηματίζουσαν ἀρχαίον ρητόν:
 Σίτος, ἀργία, οὐσία, Νέσρον, Σοῦσα, ἕδιωρ,
 ἄκατος, σάπων, ζένη, τέρας, ἀσπός, Κού-
 θα, Ἰλιάς, ραδινός, ἕρος, σίφων.
 Βοηθή ἀπὸ τοῦ Δουλοῦ δι' τῆς Καρδίας.

567-571. Μαγικός σύνδεσμος.
 Τῆ ἀνταλλαγῆ τριῶν γραμμάτων ἐκάστης
 τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συνδέσμου, πάντο-
 τε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῆ, ἄλλαι τότε
 λέξεις:

Ἰγᾶρος, κύργος, εἴθνος ἄφωτος, ἀναρχος
 Βοηθή ἀπὸ τοῦ Δουλοῦ δι' τῆς Καρδίας.

572. Δημιῶδες ἀνιγμᾶ, ἑλληποσύμφωνον.
 ιουνη - αη - αι - αια - εο - ε - υει
 Βοηθή ἀπὸ τοῦ Κροταλοῦ.

573. Μαγικόν Γράμμα μετὰ ποιικίλης
 ἀκροστιχίδος ἐξ ἀντιθέτων.

Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
 κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, σχηματίζουσαν ἄλλαι, τόσας λέξεις, καὶ ταύ-
 τας φέρων εἰς τάντιθέτα των εὐρὲ ἄλλας τόσας,
 τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ
 δευτέρον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, νὰ
 σχηματίζουσαν Κένταυρον:

Χαλαρός, κῆδισσα, γράμματα, σπάταλος,
 λαμπάς, κόπανος.
 Βοηθή ἀπὸ τῆς Ἀθήνης Καρδίας.

574. Γρύφος παραστατικός.
 Αἰσθητήριον. — Σὺ δέσμος δυνητικός. — Τρο-
 φῆ γλυκεῖα. — Χώρα τῆς Ἑλλάδος. — Γράμ-
 μα. — Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς. — Ἄρ-
 θρον. — Ἐπίσημα τῆς πόλεως.
 Βοηθή ἀπὸ τοῦ Περικλοῦ.

Τέλος τοῦ 87ου Διαγωνισμοῦ
 [Ἀπὸ τῶν προσεχούσων ἄρχεται νέος.]

ΑΥΞΕΙΣ

τῶν Ἑνεματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 38-42
 401. Ἄριον (Α, Ρίν.) — 403. Πηνίκα —
 404. Λέμβος - Λέσθος.
 405. ΠΟΘΟΣ 406. ΑΜΑΖΟΝΙΟΣ
 ΚΑΛΩΣ (Μνᾶ, Ζήμα, Ὄζον,
 ΚΑΔΟΣ Νόμισμα, Ἰόνιον,
 ΤΙΤΟΣ Σιάμ.) — 407. Ὁ μύ-
 ΠΟΣΩΣ σχος. ἡ Μόσχα. —
 408-412. Τῆ προσηκῆ τῶ Θ: Θαλῆς, ἀθῆ-
 τῆς, θόλος, λάθος (ἢ ἄλλος), ἄνθος. — 413.
 Τρίαινα (τρία - α = τρι - ἕνα). — 414. Γυθ-
 στυν = Γυθῆ ταυτῶν εον - α - ηα = Σέβου τὸ
 γῆρας (Γερανός. ΝΟμός, ΘΥμιατήριον. ΣΟ-
 λων, ΤΗνος, ΝΑνη.) — 415. Ἐν Νικαίᾳ
 ἐγένετο ἡ πρώτη οἰκονομικὴ Σύνοδος. [Ἐν
 Νῆ Κέα - ἐγ ἐν ε - τωπ, Ρῶ, τῆ, ι - κοῦμ ἐν Η-
 κῆ συν ὀδ, ὡς.]

416. Ἐφημερίς (Ε, σῆ, μερί.) — 417. Ροδῆ-
 Ρόδη. — 418. Πύρα - ἦπαρ. — 420. Ὁ Κᾶ-
 μιλός, ἡ κάμηλος.

419. Π Τ Α 421. Ι
 Υ Α Λ Π Α Ν
 Ρ Μ Φ Μ Ι Ν Ω Σ
 Σ Ι Κ Ε Α Ι Α Α Σ Β Θ Λ Ο Σ
 Ι Σ Τ ΕΥ Ρ Υ Σ Θ Ε Υ Σ
 Ο Ρ Ο 422. Τῆ ἀνταλλαγῆ
 Σ Ξ Σ διὰ τοῦ Α:
 Π Α Ρ Α 423. Διότι δὲν ἐροροῦσαν ὑποδή-
 Α Ν Α Μ ματα. — 424-425. 1. Γέλα, γά-
 Ρ Α Φ Η λκ, ἄλλα, ἄμα, Ζάμα. 2. Ζάμα
 Α Μ Η Ν ἄμα, ὄμμα, κόμμα, κόμη, κόμης,

κόρης κόρος, Κότος, κρότος, κρότον Κρότων.
 — 426. ΣΙΑΜ, ΕΚΛΑ, ΜΕΛΙ, ΙΤΡΑ (ΣΕΜΙ-
 ραμι, ΙΚΕΤΙς, ἌΛΛΕπᾶλλος, ΜΑΙΑ - ἄρος.)
 — 427. Νεῖο τὸ πραττόμενον. — 428. Ζημίαν
 αἰροῦ μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχροῦ.

429. Πάμοιο; (πᾶ, μῖσοι.) — 430. Ἐδάτο; -
 ἔλαφος. — 431. Διογένης.
 432. Ο ΚΤΒΙΞ
 ΟΧΙ ΤΡΩΣ
 ΟΧΙΟΣ ΕΩΣ
 ΙΟΣ ΙΣ
 Σ Σ

434. Πῆτα. — 435. Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα
 τιμώτερον. — 436-437. 1. Κόδρος, κόρος, κύ-
 ρος, Πύρρος, 2. ἠπίος, πῖος, πέλος, πῆλος.
 πόρος, Πᾶρος, πᾶρος. — 438-442. Διὰ τῶν
 Γ, Α: Δεγξ, ἀγελάς, γαλῆ, λαγώος, γλαυξ.
 — 443. ΚΥΜΟΔΟΚΗ-ΤΙΣΙΦΩΝΗ (Κόττος,
 Υἱός, Μεστίας, Ὀβίς, Δάφνη, Ὀλοφός,
 Κανόνιον. Ἡδ.) 444. Τὸν Ἀρσῆ καὶ ἄν
 λευκάνης, ἄδικα τὸν κῆπο χάνης. — 445. Ὁ
 Ἰππίας ἐνεργήσεν ἐν Ἀθήναις (ὡ ὑπ' ἱα-
 ς - εἴη - ρ - ἄν εἰς ἐν - ἐν α θ' - ν - ἐς.)

446. Πολύδωρος (πολύ, Δῶρος.) — 447.
 Ὀρυξ - ὄρυξ. — 448. Γάμα - γάλα. — 449. Πό-
 ρισμα - Πρίσμος.

450. ΑΘΗΝΑΙ 451 (ἀκυροῦται) —
 Ο Ν 452. — Εἰς τρία - Ἰσ-
 ΓΑΛΛΙΑ 453. — Ἡσάν 48
 ΡΟ Μ Η ἀγορία καὶ 16 κοράσια.
 Τ Σ Ε Α — 454. Τῆ ἀνταλλαγῆ
 Ο Ρ διὰ τοῦ ΚΡΑΤΗΣ Κρα-
 Σ Α Τηρικλῆς, ΠΟλυκράτης,

Σωκράτης, Ἰσοκράτης, Ἰπποκράτης, = ΤΟ-
 ΚΙΟ. 455. ΑΡΧΙΜΗΔΗΣ (Ἀρχιμῆς, Ἀρτος,
 ἰόχος, Τροία, Σχλαμῆς, Σπάρτη, Γενομήδης,
 Κλερμῆνῆς, Παρυσάτις.) — 456. Σοφός Σο-
 φακλῆς, σοφώτερος Εὐριπίδης, ἀνδρῶν δὲ πάν-
 των σοφώτατος Σωκράτης. — 457. Ἀργός μὴ
 ἴσθι μὴδ' ἂν πλουτῆς.

458. Κεράσιον (κέρας, ἴον.) — 459. Ἀθῆναι
 (Α, Θῆ, ναί.) — 460. Κόρη - ὄρη.

461. ΑΥΓΕΙΑΣ 462-463. 1. Πᾶν, ἔν,
 Υ Ε Α Ω ἐν, δέν, δέ, ἦν, ὠρδῆ,
 ΓΕΡΑΝΟΣ μῆδεν. 2. Πᾶν, πᾶν,
 Ε Α Α Σ πᾶς, δέ, δός, ὀδός, οὐ-
 ΙΑΝΑΣΣΑ δός, οὐδόν, οὐδέν. —
 Α Ο Σ Ν 464. ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ
 Σ Ω Σ Σ Α Ν Η (Αἶνος, Ἰανός, Νομάς,
 Ἀρδανός, ρανίς, ὄνομα, Σίρα.) — 465-469.
 Ὄρφνός, σκόμβρος, δόλος, ρόμβος, θρόνος.
 — 470. ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ (Μέγας, Ἡμέρα, Δει-
 λός, Ἐρχομα, Νέος, Ἀραίος, Γλυκός, Ἀρά,
 Νοθρός.) — 471. Μισθός ἀρετῆς ἑπαιτός. —
 472. Ἡ Διαπλάσις εἶνε περιοδικὸν ἑβδομα
 διαίτην. (Ἰδιὰ πλάς εἰς ι - ναί περὶ φθῆ - κον-
 ἑβδομα δι' αἰῶν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τὸν συνδρομικὸν μὲν
 λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος θῶρος 10 λέξεις, διὰ δὲ καὶ αἱ
 ἀλιγνῶμαι τῶν 10 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσόπυγμα γνωρίζει πρό-
 τὸ Φίλημα Σκιάς, ὅτι θέλει ἀποστείλῃ τὸ
 αἰτηθὲν ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ρωσοῖα-
 πωνικοῦ πολέμου. (Δ, 151)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελ-
 τάρια πανταχόθεν. — Jeanette L. Prossa-
 lentis, Oltenitza, Roumanie. (Δ, 152)

Εὐχομαι ἐγκαρδίως τῇ Ζουλέικα καλὰς προό-
 δους. — Γάτος τῆς Ἀνατολῆς. (Δ, 153)

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ**

Βιβλία τετρατά, μορφωτικά κα-
 θητικά ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Δια-
 πλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-
 κόνες) ἄδειος φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ
 χάρτου πρώτης ποιότητος: φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς,
 φρ. 0.60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόγου (20 εἰκόνες)
 φρ. 3.50.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25
 τετράδια μετὰ πίνακα καὶ ἐξώφυλλον) φρ. 3.
 Δέση 15 τετραδίων φρ. 2.
 Δέση 7 τετραδίων φρ. 1.

Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ.
 1,50.

Ἡ Μάρουσα (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα)
 φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου)
 Σειρὰ Α' φρ. 1,20. — Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Σενοπούλου)
 φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκα-
 στον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι,
 φρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ.
 3,50.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) φρ.
 3,50.

Ἐπὶ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδειον
 φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ
 Χρ. Σαμαρταίου, φρ. 0.60.

ΤΟ ΣΗΜΑ
 ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
 ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καρφίς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυ-
 σωμένη, μετὰ κομμηματα
 μαύρα, κομμοτάτη.

Τιμᾶται φρ. 3. — Ταχυδρο-
 μικῶς φρ. 3,50. — Διὰ τὸ
 ἑξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἀνευ
 προσθήκης ταχυδρομικῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ